

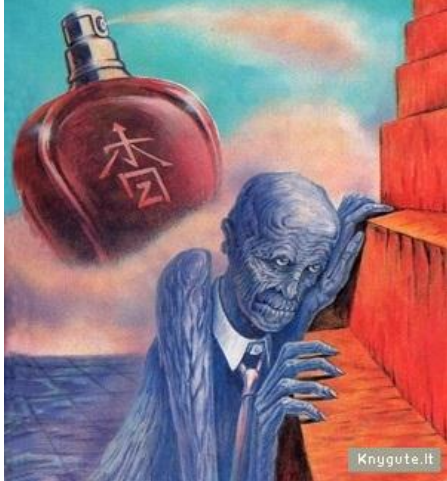
SF

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

14

Philip K. Dick

UBIKAS

Philip K. Dick
UBIKAS

Mokslinės fantastikos romanas

Tai bene geriausias įžymaus amerikiečių rašytojo Filipo Diko (1928-1982) romanas. Tai pirmasis nepaprastai populiaraus mokslinės fantastikos porūšio "innerspace" (vidinio kosmoso) pavyzdys lietuvių kalba. Knygos pabaigoje rasite lenkų rašytojo ir filosofo Stanislavo Lemo pamąstymus apie šią knygą.

Iš anglų kalbos vertė JOLANTA KOROLKOVAITĖ

Eridanas, Kaunas, 1993

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas", 14 tomas

Serija įkurta 1990 m.

Copyright © Philip K. Dick, 1969

Viršelis dailininko Audrio Šimakausko

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1994

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

Turiny

**Philip K.
Dick UBIK**

**Stanisław Lem
PABAIGOS ŽODIS**

Philip K. Dick
UBIK

Toniui Bučeriui

*Ich seh die liechte heide
in gruner vanue stan
dar suln tuir alle gehen
die sumerzeit enpahn*

*Užlietas saulės miškas,
Bekraštė žaluma.
Tenai mes iškeliausim,
Kur vasara linksma.*

Bičiuliai, pradedam išpardavimą, todėl nukainuojam visus begarsius elektrinius "Ubiko" aparatus. Taip, į kainininkus nebežiūrėkite. Ir atminkite: kiekvieną "Ubiko" aparatą, kurį turime sandėlyje, vartoti tik pagal instrukciją.

1

1999 m. birželio penktą, pusę keturių ryto, "Ransaiterio Korporacijos" Niujorko biure iš žemėlapių išnyko vyriausiasis Saulės sistemos telepatas. Suskambo videofonai. Per pastaruosius du mėnesius Ransaiterio firma pametė visą būrį Holio žmonių, todėl su šiuo dingimu nebuvo galima taikstyti.

- Ponas Ransaiteris? Atleiskite, kad sutrukčiau. - Naktinės pamainos technikas, budintis žemėlapių salėje, nervingai kostelėjo, kai ekraną pamažu užpildė didelė Gleno Ransaiterio galva susivėlusiais plaukais. - Pranešė vienas iš mūsų inercialų. Tuoj patikslinsiu. - Jis pasirausė tarp magnetofonų juostų, kuriose buvo visi pranešimai. - Tai panelės Dorn raportas; jei prisiimate, ji sekė jį ligi Žaliosios upės Jutos valstijoje, kur...

Užsimiegojęs Ransaiteris suburbėjo:

- Kas? Tarsi aš turėčiau prisiminti, koks inercialas kokį telepatą ar aiškiaregį seka. - Jis delnu suglostė išsidraikiusią šiurkščių plaukų kupetą. - Sakykit trumpai, kas dabar dingo iš Holio žmonių.

- S. Doulas Melipounas, - atsakė technikas.

- Ką? Melipounas? Nejuokaukit.

- Aš ir nejuokauju, - atšovė technikas. - Edi Dorn su kitais dviem inercialais nusekė jį į motelį "Polimorfinė erotika". Šitas požeminis šešiasdešimties numerių viešbutis skirtas verslininkams, kurie čia atvažiuoja su savo mergučėlėmis ir jokių kitokių pramogų nenori. Edi su bendradarbiais nemanė, kad jis aktyvus, bet dėl visa ko pasiuntėme vieną iš savo telepatų, poną Dž. Dž. Ešvudą, kad ištirtų jo lauką. Ešvudas nustatė, jog Melipouno smegenis gaubia trukdžių sfera, ir, nieko negalėdamas padaryti, grįžo į Topeką, Kanzaso valstiją, kur šiuo metu ieško naujo darbuotojo.

Ransaiteriui išlakstė miegai; jis užsirūkė ir pasirėmė smakrą. Ekrane nusidriekė dūmai.

- Ar čia tikrai Melipounas? Kiek prisimenu, niekas nežino, kaip jis atrodo - kas mėnesį keičia veidą. O koks jo laukas?

- Mes pasiuntėme Džo Čipą išmatuoti lauko amplitudės motelio teritorijoje. Čipas sakė, kad aukščiausias telepatinės auros taškas - 68,2blr. Iš mums žinomų telepatų tik Melipounas gali sukurti tokį lauką. Šią vietą, - baigė aiškinti technikas, - žemėlapyje pažymėjom vėliavėle. O dabar ji... dingo.

- Ar ieškojot ant grindų? Po žemėlapiu?

- Dingo elektronine prasme. Vadinasi, žmogaus, pažymėto ja, nebėra Žemėje, taip pat, kaip suprantame, jo nėra ir kolonijų sistemoje.

- Aš pasitarsiu su velione žmona, - tarė Ransaiteris.

- Jau vidurnaktis. Visi Maratoriumai uždaryti.

- Tik ne Šveicarijoje, - pasakė Ransaiteris ir užuot nusišypsojęs išsiviepė, lyg būtų įtraukęs kokio šlykštaus nakties fluído. - Labanakt. - Ir jis nutraukė ryšį.

***

Herbertas Šionheitas fon Fogelzangas, Mylimų Žmonių Maratoriumo savininkas, į darbą visada ateina pirma tarnautojų. Šiuo metu šaltam gaudžiam pastate lankytojų buvo vienas kitas: prie administracijos stalo, rankoj suspaudęs kvitą,

stovėjo liūdnas, į dvasininką panašus vyriškis labai tamsiais akiniais, zuikėnų kailinukais ir smailais geltonais pusbačiais. Matyt, jis atėjo pasveikinti su švente kokio giminaičio. Jau čia pat Prisikėlimo diena - šventė, kai oficialiai pagerbiami pusgyviai žmonės, ir netrukus prasižės lankytojų antplūdis.

- Klausau, - mandagiai šyptelėjo Herbertas. - Prašom duoti kvitą.

- Tai senutė, - tarė klientas. - Maždaug aštuoniasdešimties metų, mažutė, liesutė. Mano senelė.

- Valandžiukę luktelėkit. - Herbertas nuėjo į saugyklą — šaldytuvą, kur turėjo rasti 3054039- B numerį.

Radęs ieškomą asmenį, patikrino duomenis kontroliniame lapelyje. Paaiškėjo, kad senutei liko pusiau gyventi tik penkiolika dienų. Ne kažin kiek, pamanė Herbertas ir įpratusia ranka į permatomą karsto gaubtą iš dirbtinės medžiagos įkišo nešiojamą protofazonų stiprintuvą, nustatė reikiamą dažnį ir ėmė klausytis norėdamas įsitikinti, ar funkcionuoja smegenys.

Iš garsiakalbio atsklido silpnas balselis: "... o tada Tili nikstelėjo koją. Jau manėm, kad niekuomet nepagis, nes ji taip kvilvai elgėsi - norė-

jo iškart vaikščioti... "

Herbertas išjungė stiprintuvą ir, prisiskambinęs vienam darbininkui. liepė 3054039- B numerį nuvežti į pokalbių kambarį, kur klientas galės pasikalbėti su senąja dama.

- Ar pavyko susijungti? - paklausė klientas, mokėdamas nustatytą sumą.

- Pats patikrinau, - atsakė Herbertas. - Viskas dirba puikiai. - Jis paspaudė kelis mygtukus ir pasitraukė. - Linksmos Prisikėlimo šventės, pone.

- Dėkui.

Klientas atsisėdo priešais karštą, nuo šaldomojo apdaro kilo garas. Prisispaudęs prie ausies ragelį, garsiai prabilo į mikrofoną:

- Flora, brangioji, ar girdi mane? Aš, atrodo, jau girdžiu tavo balsą. Flora?

Prieš mirtį, pamanė Herbertas Šionheitas fon Fogelzangas, testamentu iš palikuonių pareikalausiu, kad mane atgaivintų vieną dieną per šimtą metų. Tuomet galėsiu sekti, kaip klostosi žmonijos likimas. Žinoma, palikuoniai turėtų didelių išlaidų, - ir jis suprato, kas jam gresia. Anksčiau ar vėliau jie sukils, paims jo kūną iš saugyklos ir - neduok Dieve - palaidos.

- Laidoti barbariškai, - sumurmėjo Herbertas. -

Šis primityvus paprotys atėjęs iš mūsų civilizacijos ištakų.

- Taip, pone, - spausdindama pritarė sekretorė.

Pokalbių kambaryje keletas klientų jau bendravo su savo pusiau gyvais giminaičiais; jie sėdėjo tylūs, susimąstę, kol tarnautojai kiekvienam atvežė jojo karstą. Šie ištikimi žmonės, reguliariai ateinantys pagerbti savo artimųjų, skleidė tvirtybę. Jie atnešdavo naujienų iš gyvųjų pasaulio, padėšindavo protinio aktyvumo valandėlėmis. Ir mokėdavo Herbertui Šionheitui fon Fogelzangui. Maratoriumas - pelningas business.

- Mano tėtis, atrodo, visai silpnas, - kreipėsi į Herbertą kažkoks jaunuolis. - Ar negalėtumėte jo patikrinti? Būčiau labai dėkingas.

- Na, žinoma, - tarė Herbertas ir nuėjo per kambarį paskui jaunuolį prie jo brangaus velionio.

Iš kontrolinio lapelio paaiškėjo, kad iki tikrosios mirties liko vos kelios dienos, todėl tokia silpna smegenų veikla. Tačiau... jis pareguliuavo protofazonų stiprintuvą, ir balsas šiek tiek sustiprėjo. Jau beveik galas, pamanė Herbertas. Visai suprantama, kad sūnus nenorėjo pats žiū-

rėti kontrolinio lapelio, nenorėjo sužinoti, jog ryšys su tėvu jau amžinai nutrūks. Herbertas nieko netarė, tik nuėjo šalin, palikdamas sūnų vieną su tėvu. Kam sakyti, kad tai jo paskutinis apsilankymas? Netrukus ir pats sužinos.

Už Maratoriumo, prie pakrovimo platformos, sustojo sunkvežimis. Iš jo iššoko du vyrai i pažįstama melsva uniforma. "Atias Interplan Van and Storage" firma, suprato Herbertas. Atvežė kokį nors pusgyvi, ką tik iškeliavusį į aną pasaulį, arba turi pasiimti, kurio laikas jau baigėsi. Jis iš lėto ėjo pasiklausti, bet jį pašaukė sekretorė:

- Atleiskite, pone Šionheitai fon Fogelzangai, bet vienas klientas prašo, kad padėtumėt pažadinti jo giminaitį. - Ir pasikeitusiu balsu pridūrė: - Šis klientas - ponas Glenas Ransaiteris, atvykęs iš Šiaurės Amerikos Konfederacijos.

Prie jo greitu elastingu žingsniu artinosi aukštas pagyvenęs vyras didelėm plaštakom, apsirengęs margą nesiglamžančio audinio kostiumą, trikotažo liemenę, užsirišęs spalvingą megztą kaklaraištį. Ėjo kiek panarinęs savo masyvią galvą ir žvalgėsi apvaliom, truputį išsišovusiom, gyvom ir nepaprastai budriom akim. Ransaiterio veide buvo sustingusi tokia pati profesinio mandagumo ir atidumo išraiška, ko-

kia prieš valandėlę savo klientus sutiko Herbertas, tačiau veikia išnyko, lyg jį jau būtų apnikę kiti rūpesčiai.

- Kaip laikosi Ela? - skardžiai paklausė Ransaiteris, tarsi jo balsas būtų buvęs sustiprintas elektronikos. - Ar galima ją bent kiek išjudinti ir pakalbinti? Jai tiktai dvidešimt metų - turėtų būti geresnės formos nekaip aš arba jūs.

Jis nusijuokė, bet tai buvo šiaip sau juokas: jis visada šypsodavosi, visada kvatodavo, jo balsas visada skardėdavo, bet iš tikrųjų jis nieko nepastebėdavo ir niekuo nesidomėdavo; jo tiktai kūnas šypsodavosi, nusilenkdavo, paduodavo ranką. Niekas nejaudino jo proto kuris klajodavo kažkur toli; būdavo mandagus, bet santūrus. Žengdamas dideliais žingsniais, jis nusitempė Herbertą į šaldyklą, kur tarp kitų pusgyvių gulėjo ir jo žmona.

- Senokai pas mus besilankėte, - pasakė Herbertas, stengdamasis prisiminti ponios Ransaiter kontrolinio lapo duomenis, rodančius kiek dar laiko ji išbus pusiau gyva.

Uždėjęs Herbertui ant peties platų ir plokščią delną, kad šis greičiau eitų, Ransaiteris paaiškino:

- Dabar labai svarbus momentas, pone fon

Fogelzangai. Mes, tai yra aš ir mano kolegos, dirbame srityje, kuri peržengia racionalaus suvokimo ribas. Kol kas negaliu minėti faktų, bet dabartinę situaciją laikome grėsminga, nors ne beviltiška. Šiaip ar taip, nevalia pulti į neviltį. Kur Ela? - Jis sustojo ir energingai apsidairė.

- Nuvešiu ją jums į pokalbių kambarį, - tarė Herbertas. Klientams draudžiama būti šaldykloje. - Ar turite kvito šaknelę su numeriu, pone Ransaiterį?

- Oi ne, seniai pamečiau. Betgi jūs pažįstate mano žmoną ir galite ją surasti. Ela Ransaiter, apie dvidešimt metų. Rudos akys, rudi plaukai. - Jis nekantriai apsižvalgė. - Kur tas jūsų pokalbių kambarys? Anksčiau bent galėdavau rasti.

- Palydėkit poną Ransaiterį į pokalbių kambarį, - liepė Herbertas vienam iš savo darbuotojų, kuris šiaip sau priėjo, norėdamas pažiūrėti, kaip atrodo visam pasauli garsus antipsi firmos savininkas.

- Čia pilna žmonių, - įkišęs galvą kambarin, nepatenkintas pasakė Ransaiteris. - Šitaip aš negaliu kalbėtis su Ela. - Jis pasivijo Herbertą, einantį į Maratoriumo archyvą. - Pone fon Fogelzangai, - kreipėsi į jį vėl uždedamas ant pečių savo didelę plaštaką. Herbertas pajuto delno sunkumą ir jame slypinčią įtaigos jėgą. - Ne-

jaugi neturite ramesnės vietos konfidencialiam pokalbiui? Su žmona noriu pasikalbėti apie reikalus, kurių Ransaiterio Korporacija tuo tarpu neketina skelbti viešai.

- Galiu ponią Ransaiter nugabenti į vieną iš kabinetų, - pasidavęs jo tonui ir asmeniui, paslaugiai sumurmėjo Herbertas.

Jam pasidarė smalsu, kokios priežastys priverstė Ransaiterį palikti savo kiemą ir leistis į šią pavėluotą kelionę aplankyti Mylimų Žmonių Maratoriumo, kur jis ketino - kaip andai pats vulgariai pasakė - išjudinti savo pusgyvę žmoną. Matyt, pašlijo biznis. Įvairių profilaktinių antipsi įstaigų reklama TV ir vietiniuose laikraščiuose šiuo metu kaip niekad réksminga. "Gink savo asmeninį gyvenimą!" - kiaurą parą klykė visos masinės informacijos priemonės. "Ar tik į tavo mintis neįsibrovė kas nors svetimas? Ar tikrai esi vienas?" Tai apie telepatus.....